

ת"ד 3566/02/16 - רועי קרפ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 3566-02-16 מדינת ישראל נ' קרפ
תיק חיצוני: 302187/2015

בפני כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש/הנאשם רועי קרפ
נגד
המשיבה/המאשימה מדינת ישראל
החלטה

מבוא

בפני בקשת המבקש/הנאשם לחזרה מהודאה לפי סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

1. כנגד המבקש/הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירות של אי שמירת מרחק לפי סעיף 49 לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה"), חבלה של ממש לפי סעיף 38 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה"), נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודה, עבירת תוספת שניה שגרמה לתאונת דרכים לפי סעיף 38(2) לפקודה, התנהגות הגורמת נזק לפי סעיף 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

2. על פי כתב האישום, ביום 11.7.15 בשעה 03:00 ו/או בסמוך לכך, נהג המבקש/הנאשם ברכב פרטי מ.ר. 7791257, בכביש מס' 4 ק"מ 140.5 ו/או בסמוך לכך, לא שמר רווח מספיק והתנגש מאחור ברכב מיצובישי מ.ר. 5509562 (להלן: "הרכב המעורב 1"). כתוצאה מההתנגשות נדחף הרכב המעורב 1 שמאלה ופגע במעקה הבטיחות. המבקש/הנאשם סטה ימינה והתנגש באוטובוס חונה מ.ר. 9930859 (להלן: "הרכב המעורב 2").

כתוצאה מהתאונה נחבלו נוסעות הרכב המעורב 1 חבלות של ממש וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

תיאור העובדות/השתלשלות האירועים

1. ביום 2.6.16 נערך דיון בנוכחות עו"ד בן עמי ז"ל (להלן: "הסנגור הראשון") וללא נוכחות המבקש/הנאשם בפני כב' השופטת הבכירה וישקין בו לפי בקשת הסנגור הראשון נדחה הדיון ליום 19.7.16 כשעל פי החלטת כב' השופטת חובה על המבקש/הנאשם להתייצב בדיון.

2. מעיון בנט המשפט עולה כי ביום 19.7.16 נערך דיון שנרשם על גבי טופס פרוטוקול ידני והועלה לנט המשפט ביום 2.8.16 ועל פיו עולה כי הסנגור הודיע לבית המשפט כי נקבעה פגישה ליום 29.8.16 על כן הקראת כתב האישום נקבעה ליום 30.10.16.

נרשמו בכותרת הפרוטוקול הנ"ל ב"כ המשיבה/המאשימה, שמו של המבקש/הנאשם ושם בא כוחו. לא נרשם באופן ברור ב"רחל בתך הקטנה", אם המבקש/הנאשם נכח בדיון אם לאו.

3. מטופס פרוטוקול ידני מיום 30.10.16 עולה כי תשובתו של הסנגור הראשון לכתב האישום; היתה: "היתה פגישה אך לא היה מקום להגיע לעמק השווה באשר מרשי טוען לחפותו. גרסתו כי הרכב בו נסעה המעורבת סתה (כך במקור - ר.ו.) לנתיבו ולפיכך אין לו כל אחריות. אין צורך בזימון הרופאים". באותו הדיון נרשם כי יוזמנו עדים שננקבו על ידי כב' השופטת הבכירה וישקין.

נרשמו בכותרת הפרוטוקול הנ"ל ב"כ המשיבה/המאשימה, שמו של המבקש/הנאשם ושם בא כוחו. לא נרשם באופן ברור ב"רחל בתך הקטנה", אם המבקש/הנאשם נכח בדיון אם לאו.

4. ביום 18.5.17 מועד שנקבע להוכחות על ידי, התייצבו המבקש/הנאשם ובא כוחו, הסנגור הראשון שהודיע בשם המבקש/הנאשם כי הוא מבקש לחזור מכפירה.

לאחר שאישרתי את החזרה מכפירה הודיעו ב"כ הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, ולאחר שהודעתי לצדדים כי אינני כבולה להסדר הטיעון, הצהיר הסנגור הראשון, לפרוטוקול כדלקמן: "כתב האישום הוקרא לנאשם על ידי הוא הבין אותו ומודה בעובדות שבכתב האישום במסגרת הסדר". (ההדגשה שלי - ר.ו.).

5. המבקש/הנאשם עצמו הצהיר לפרוטוקול כי: "כתב האישום הוקרא לי על ידי בא כוחי הבנתי אותו ואני מודה בעובדות שבכתב האישום במסגרת הסדר". (ההדגשה שלי - ר.ו.).

6. עקב הודאת המבקש/הנאשם, מצאתי את המבקש/הנאשם אשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום והרשעתי אותו בו ביום - 18.5.17 בהתאם.

הדיון נדחה לטיעונים לעונש ליום 14.11.17.

7. באותו היום, לפי בקשת ב"כ הצדדים, ולאור היות אחד ממרכיבי ההסדר מאסר בדרך של עבודות שירות בהיקף של 4-6 חודשים, הפנית את המבקש/הנאשם לשירות המבחן להכנת תסקיר וכן לממונה על עבודות השירות לצורך הכנת חוו"ד טרם ייגזר דינו.

באותה החלטה אף ציינתי לפרוטוקול כי אין בתסקיר שירות המבחן או בחוו"ד הממונה כדי ליצור ציפיה אצל המבקש/הנאשם לעונש שיוטל עליו וכי הם אינם מחייבים את בית המשפט.

8. באותו הדין נתן המבקש/הנאשם את הסכמתו ליתן בדיקות שתן ודם על פי דרישה.

9. לצערי, ביום 29.8.17 הודע כי עו"ד בן עמי, הסנגור הראשון, נפטר ביום 7.8.17 וכי בני משפחתו מצויים בעיצומה של מסירת תיקי לקוחותיו לעורכי דין אחרים.

10. על כן בהחלטתי מיום 6.9.17 קבעתי את המשך הדיון בעניינו של המבקש/הנאשם ליום 29.11.17.

11. ביום 30.8.17 הודיע המבקש/הנאשם באמצעות בא כוחו הסנגור השני, על חזרה מהסדר טיעון לעניין העונש תוך בקשה להותיר את הודאתו של המבקש/הנאשם על כנה וכי הוא מבקש לטעון חופשי לעונש.

לא הומצא לתיק יפוי כח מהסנגור השני עו"ד חקון.

12. המשיבה/המאשימה בתגובתה מיום 27.9.17 לא הביעה התנגדות לחזרתו של המבקש/הנאשם מהסכמתו להסדר הטיעון ובלבד שהכרעת הדין תיותר על כנה, כפי שביקש הסנגור השני.

13. על כן נקבע דיון לטיעונים לעונש ליום 21.11.17 בנוכחות ב"כ הצדדים והמבקש/הנאשם.

14. ביום 24.10.17 הוגשה הודעה על החלפת ייצוג יפוי כוח בו מודיע עו"ד דן סלע (להלן: "הסנגור השלישי") כי הוא מייצג את המבקש/הנאשם וכי בכוונת המבקש/הנאשם לחזור בו מהודאתו בכללותה ולבקש את ביטול הכרעת הדין. כמו כן, עלה מהודעה זו כי הבקשה המוזכרת בסעיף 11 לעיל הוגשה שלא על דעת המבקש/הנאשם ולא בהסכמתו.

15. ביום 5.11.17 הגיש המבקש/הנאשם את הבקשה דנן לחזרה מהודאה במלואה וביטול הכרעת הדין.

16. בדיון שהתקיים ביום 20.3.18 העיד המבקש/הנאשם והצהיר כי כל הכתוב בבקשה דנן הינו אמת. הוסיף וטען כי ביום 4.6.17 שלח לדודו מייל בעניין.

טיעוני ב"כ הצדדים

טיעוני ב"כ המבקש/הנאשם

1. לפי סעיפים 126 ו-143 לחסד"פ לא התבצעה הקראה כדין בעניינו של המבקש/הנאשם ומשום כך על בית המשפט לבטל את הכרעת הדין ולהתיר למבקש/לנאשם לחזור בו מהודאתו.

א. המבקש/הנאשם לא נכח בדיון הנדחה מיום 2.6.16.

ב. המבקש/הנאשם לא נכח בדיון שהוגדר כהקראה מיום 19.7.16; לא קיים פרוטוקול לדיון זה.

עמוד 3

ג. המבקש/הנאשם לא ידע כלל על פגישה ב- 29.8.16 כפי שכתוב בפרוטוקול המופיע בנט המשפט וגם לא נכח בדיון במועד הנטען.

ד. המבקש/הנאשם גם לא נכח בדיון מיום 30.10.16 בו נרשם בטופס פרוטוקול כי כתב האישום הוקרא לו כביכול ויתרה מזאת גם לא ביקש כי משפטו יתנהל שלא בפניו.

2. בהתאם לע"פ 532/71 בחמוצקי נ' מ"י מתקיימות העילות להתרת חזרה מהודייה על ידי בית המשפט כפי שנקבעו על ידי כב' השופט חיים כהן ושעליהן חזרה כב' השופטת בייניש בפס"ד 1958/98 פלוגי נ' מ"י:

א. ההודיה לא נעשתה מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם.

ב. ההודיה נעשתה בטעות, או למטרות זרות וחיצוניות.

ג. הנאשם לא הבין את משמעות ההודיה.

3. המבקש/הנאשם מאמין בחפותו המלאה ואף הסנגור הראשון האמין בכך והשמיע באוזני המבקש/הנאשם כי יצליח לקבל זיכוי. על כן הופתע המבקש/הנאשם עד מאד עת בפגישתם ביום 17.5.17 השתנתה עמדת הסנגור הראשון אשר הסביר לו כי אין לו ברירה אלא להודות וכי העונש אותו עתיד לקבל, במקרה הגרוע מכל, הוא פסילה בפועל של יותר משנה וקנס כספי קטן, בהיותו חייל בשירות סדיר עובר לתאונה.

לטענת המבקש/הנאשם, הרגשת הבלבול, חוסר האונים ואי הוודאות שהרגיש יום עובר לדיון רק גברו עת נסעו הוא והסנגור הראשון יחד לדיון ביום 18.5.17.

4. המבקש/הנאשם היה חייל בזמנו ביחידה מובחרת בצה"ל, לרוע מזלו מצא את עצמו מעורב בתאונת דרכים. הדיון שהתקיים ביום 18.5.17 היה הפעם הראשונה שעמד בבית משפט ובשל מעמד זה שהטיל עליו יראה גדולה חש חוסר אונים גדול מאד ותלוי בסנגורו עד מאד.

5. כל ההתנהלות סביב גיבוש הסדר הטיעון לא היתה תקינה מהטעמים הבאים:

א. לא היה שותף במו"מ בין ב"כ הצדדים, לא ראה את הסדר הטיעון וכלל לא חתם עליו טרם הצגתו לבית המשפט. הסנגור הראשון הודיע לו את פרטי ההסדר שלילה עד שנתיים, קנס של 10,000 ₪ שיחולק בין הבנות, 4-6 חודשי מאסר בדרך עבודות שירות ככל ויתקבל תסקיר חיובי.

ב. הסדר הטיעון נעשה בחטף כשלמבקש/הנאשם לא ניתנה הזדמנות כלשהי לשקול פרטי ההסדר ותנאיו טרם החל שוב הדיון. הוא חתם על הסדר הטיעון רק לאחר סיום הדיון עת הסנגור הראשון עזב את האולם וכשהוא החל לעזוב קראה אחריו ב"כ המשיבה/המאשימה כי יבוא לחתום. מעדותו מיום 20.3.18 טען כי ראה לראשונה את פרטי ההסדר משנקרא לחתום עליו על ידי התובעת.

ג. בא כוחו כעס עליו לאחר שיצא מהפגישה עם תובעת ההסדרים על שלא עמד בקשר עם הבנות

הנפגעות דבר שהלחץ אותו יותר.

6. על פי הלכת בחמוצקי ופלוני, במעמד החזרה מכפירה עת הודיעו ב"כ הצדדים לבית המשפט כי הגיעו להסדר טיעון, לא פרטה התביעה לבית המשפט את פרטי ההסדר וכך נמנע מבית המשפט לברר ולהשתכנע כי ההודיה ניתנה מרצונו החופשי של הנאשם ולא נעשתה בטעות וכי הנאשם הבין את משמעות ההודיה.

על בית המשפט שלפניו מונח ההסדר חובה לוודא כי המבקש/הנאשם הבין את משמעות ההודיה וכי היא נמסרה מרצונו החופשי.

7. אין לקבל הודאה מסוייגת.

המבקש/הנאשם לא אמר את הדברים המיוחסים לו בפרוטוקול עת פנה אליו בית המשפט אלא רק הנהן בראשו להסכמה.

משפנה אליו בית המשפט גמגם, לא הבין במה מדובר והסנגור הראשון התערב ואמר כי יסביר לו את הדברים והוא הנהן להסכמה.

המבקש/הנאשם טוען כי אם דיקלם את הדברים האלה הרי זה לפי בקשת בא כוחו/הסנגור הראשון ולא מתוך הבנה כלשהי כי אין בידיו הבנה משפטית כלשהי.

המבקש/הנאשם גם לא חתם על הסדר הטיעון טרם אמירתו זאת אלא בסוף ההליך דבר המחזק את העובדה כי הודאתו היתה מסויגת, שעה שהסנגור הראשון היה כבר בדרכו החוצה מהאולם.

8. המבקש/הנאשם הסכים לתת בדיקות שתן ודם לצורך התסקיר אך לא לגבי חוות דעת הממונה. לטענתו, כלל לא שמע כי הופנה גם לממונה מפאת העומס באולם בית המשפט ומצבו הנפשי.

9. טופס הסדר הטיעון עצמו לוקה בחסר שכן הינו בחלקו טיעון פתוח ולא סגור ולכך לא נתן הסכמתו. אף אחד לא הסביר לו את משמעות החתימה, היה נתון תחת לחץ גדול מאד ולא הבין את כל רכיבי המסמך ואף לא היה מודע לכל רכיבי העונש שהוטלו עליו.

10. לא ניתנה למבקש/לנאשם כל תמורה בגין הודייתו וחסכון בזמן שיפוטי וכספי ציבור.

11. המייל נ/1 מפרט את התרחשות הדברים יחסית סמוך לדיון.

טיעוני ב"כ המשיבה/המאשימה

המשיבה/המאשימה מתנגדת לבקשה וטוענת כי אין לאפשר למבקש/לנאשם לחזור בו מהודאתו.

1. המבקש/הנאשם היה מיוצג על ידי עורך דין ואף נכח במועד אשר נקבע לניהול הוכחות יחד עם בא כוחו/הסנגור הראשון; חזקה כי ההסדר הוצג לו על ידי בא כוחו, הוסבר לו תוכנו ולכן אין פסול בהודאתו.

המבקש/הנאשם ציין בלשונו לפרוטוקול כי הינו מודה בעובדות כתב האישום ואף חתם בעצמו על הסדר הטיעון.

2. הסדר הטיעון נעשה בכתב על מנת למנוע טענות כגון הטענות כאן.

3. בהתאם לפסיקה עת המבקש/הנאשם היה מיוצג על ידי עורך דין לא יותר לו לחזור מהודייתו אלא רק במקרים חריגים ומנימוקים מיוחדים כמו "כשל בייצוג" כאשר המקרה דנן אינו נופל בגדר חריג זה והמבקש/הנאשם אף לא טען לכך.

4. לא מוצגים פרטי ההסדר לבית המשפט בשלב הכרעת הדין. באם יקבל בית המשפט טענה של חזרה מהודייה, בשלב זה, הרי דבר זה יהווה מדרון חלקלק בדבר ביטול הסדרי טיעון.

5. חתימתו של המבקש/הנאשם לאחר הדיון הינה טכנית בלבד, שכן הייתה הסכמה עת הודה בפני בית המשפט במיוחס לו.

6. הסדר הטיעון מקל עם המבקש/הנאשם לפי מתחם הענישה הנוהג בתאונות קשות כגון התאונה כאן.

7. המייל שנשלח על ידי המבקש/הנאשם לאחר כפירתו נחזה כערוך ולשם שיקולי כדאיות.

דין והכרעה

המסגרת המשפטית לחזרה מהודיה

1. המסגרת המשפטית לחזרה מהודיה מצויה בסעיף 153 לחסד"פ.

2. חזרת המבקש/הנאשם מהודאה טעונה רשות מבית המשפט, ומתן רשות זו מותנית בקיומם של "נימוקים מיוחדים שיירשמו". בסמכותו של בית המשפט לאפשר חזרה מהודאה בכל שלב של המשפט, כולל שלב הערעור (י.קדמי על סדר הדין בפלילים (כרך ב' תשס"ג) 996, ה"ש 51, 999).

3. בעניין "הנימוקים המיוחדים" קבעה הפסיקה שאמנם לא מדובר ברשימה סגורה, אולם הנסיבות בהן ישקול בית המשפט חזרה מהודיה הן חריגות. כך, למשל, כאשר קיים חשש שההודאה לא נעשתה באופן חופשי ומרצון או כאשר המבקש/הנאשם לא הבין את משמעות ההודאה וזו הושגה שלא כדין, או במקרים שבהם נפל פגם בהליך עצמו. למשל כאשר הדרישות הדיוניות לא נשמרו או שהסנגור לא הסביר כנדרש את מהות ההודאה, או שהסנגור פעל משיקולים זרים תוך הפרת אמונים כלפי לקוחו (ראה תפ"ח (מרכז)

13-06-15150 (פסקה 27) או שבית המשפט התעלם מחזרת המבקש/הנאשם מההודאה בשלב התסקיר או בשלב הטיעונים לעונש מבלי לברר העניין (ר' ע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל, ע"פ 3914/08 עאמר עסאלה נ' מדינת ישראל, ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל).

4. כמו כן נקבע בפסיקה, כי יש משקל למועד הבקשה לחזרה מההודאה, בהקשר לשאלה אם יש בעיתוי הנבחר כדי להצביע על מניע מניפולטיבי מצד המבקש/הנאשם לנצל ההליך הפלילי בדרך לא ראויה כדי לשפר סיכוייו להקל בדינו (ע"פ 4988/07 רחמינוב נ' מדינת ישראל). עם זאת, המבחן המהותי לפיו תחתך הסוגייה של חזרה מההודאה הוא "מבחן המניע", כאשר מבחן העיתוי הוא כלי עזר משפטי המסייע בזיהוי המניע (רע"פ 445/16 בן זקן נ' מדינת ישראל).

5. להשלמת התמונה יצוין, כי על פי דעת הרוב בפסק הדין שניתן בע"פ 3754/91 סמחאת נ' מדינת ישראל (להלן: "פס"ד סמחאת"), די בכך שהמבקש/הנאשם שינה טעמו לאחר ההודאה ומבקש לעמוד על חפותו כדי להתיר לו לחזור מההודאה, אולם עמדה מקילה זו, היתה נכונה לנסיבות המיוחדות שעלו מפסק הדין (התחשבות ברופא שההודאה היתה מקפחת את מטה לחמו וכל השנים הרבות שהושקעו בלימודים ובעבודה) ומכל מקום אינה משקפת כיום את ההלכה בסוגיית החזרה מההודאה, שמבטאת קו נוקשה ומחמיר יותר ואף איננה רלוונטית לנסיבות המקרה דנן.

6. להלן אבחן איפוא אם קיימים "נימוקים מיוחדים" לחזרה מההודאה.

יסוד "רצון טוב וחופשי"

ראשית אבחן את טענתו של המבקש/הנאשם כי הודאתו ניתנה שלא מרצונו הטוב והחופשי עקב התנהלות הסנגור הראשון עובר וביום הדיון ועקב התנהלות המשיבה/המאשימה.

כפי שעולה מפירוט העובדות שלעיל המבקש/הנאשם היה מיוצג כל ההליך עד להודאתו בבית המשפט על ידי הסנגור הראשון. הוא אף הודה כי נפגש עמו יום לפני הדיון וביום 18.5.17 ואף נסע עמו בצוותא לדיון עצמו.

מועד נוכחות המבקש/הנאשם הרלוונטי למועד מסירת ההודאה הוא יום - 18.5.17 ואין כל רלוונטיות לפרוטוקולים קודמים כפי שציין הסנגור השלישי, לפיהם לא ברור אם המבקש/הנאשם נכח בדיון אם לאו.

המבקש/הנאשם עצמו מעיד על סערת רגשות מאד גדולה ותדהמה עקב שינוי בעמדתו של הסנגור הראשון שהמשיך וגבר ביום הדיון בו הודה באשמה. ברי, כי אדם מהישוב בנסיבות אלה ירגיש ויחווה מנעד רגשות שעליהם דיווח המבקש/הנאשם, על כן לקח הוא לו ייעוץ משפטי ואף שכר לו עורך דין שעליו שמע ממשפחתו ועליו הוא סומך. לא מצאתי סימוכין לטענותיו של המבקש/הנאשם כי הסדר הטיעון לא הוצג לו וכי ראה אותו לראשונה לאחר הודאתו. המבקש/הנאשם עצמו עמד בפני בית המשפט הודה בכתב האישום במסגרת הסדר. הוא אף הצהיר כי הבין את כתב האישום.

טענותיו באשר להתנהלות הדיון בבית המשפט ולהתנהלות המשיבה/המאשימה אין להם כל סימוכין בפרוטוקול בית המשפט, ומטילים דופי בהתנהלות הדיון בבית המשפט שעה שהמבקש/הנאשם טוען כי אך הנהן בראשו מבלי לומר הדברים שנרשמו.

נחזה כי המבקש/הנאשם לדאבון הלב מנצל את העובדה כי הסנגור הראשון איננו בין החיים ואינו יכול להשיב או להתגונן על טענות מעין אלה.

ייאמר כי כשגרה בכל תיק ותיק, אני מקפידה הקפדה יתרה על התנהלות עורכי הדין והנאשמים בעת הדיונים מולי וניתנת שימת לב יתרה לתשובות הנאשמים לכתבי האישום עת הם עומדים מולי: ראשית, כולם, ללא יוצא מן הכלל, מגיעים לדוכן העדים ולא משיבים לכתב האישום מתוך הקהל, אני שמה לב לקשיי שפה, לשפת הגוף וכל עוד יש לי ספק ולו קל שבקלים, מופסק הדיון ומוזמן מתורגמן או מוסבר שוב ושוב כתב האישום, עד שנחה דעתי כי הנאשם הבין את עובדותיו.

כאן המבקש/הנאשם היה מיוצג על ידי עורך דין שהקריא לו את כתב האישום.

המבקש/הנאשם לא מפרט מדוע לא הגיש בקשה לתיקון פרוטוקול אם הפרוטוקול במסגרתו הודה לא משקף את המציאות, מדוע לא הגיש תלונה כנגד עורך הדין? אם שכר עורך דין אחר, מדוע הסנגור השני נותר דבק בהודאה?! אשר על כן, מכל האמור, לא מצאתי כי נפל פגם ברצונו החופשי של המבקש/הנאשם עת הודה ונדמה כי מדובר בשיקולי כדאיות תוך ניצול העובדה כי הסנגור הראשון איננו איתנו עוד.

קיום הקראה כדין

עפ"י סעיף 143 לחסד"פ עת המבקש/הנאשם מיוצג על ידי עורך דין הרי שלא מוטלת החובה על בית המשפט לקרוא את כתב האישום למבקש/לנאשם ולהסביר לו את תוכנו באם עורך הדין מצהיר שעשה כן.

כאן, למעלה מן הצורך, המבקש/הנאשם הודיע כי הסנגור הראשון הודיע על כפירה וטען לחפותו ואף הציג גרסה אחרת לקרות התאונה. משכך חזקה כי כתב האישום הוקרא והוסבר למבקש עוד לפני הכפירה.

לאחר מכן, לאחר שהסנגור הראשון שהה יום שלם אצל הממונה על ההסדרים, חזר בו מכפירה והודה בשם מרשן, העיד המבקש/הנאשם כי כתב האישום הוקרא לו.

גם הסנגור השני, שייצג המבקש/הנאשם, והמבקש/הנאשם לא מכחיש זאת, נותר דבק בהודאה.

באשר לטענה כי חובה על בית המשפט לרדת לשורשו של הסדר הטיעון ולברר אם אכן המבקש/הנאשם מבין ומקבל את משמעות הודאתו. אכן, צודק המבקש/הנאשם אלא שדבר זה יש לעשות גם על פי דברי הסנגור השלישי הנתמכת בפסיקה בשלב שלפני גזר הדין. מפנה לבקשה שהגיש הסנגור השלישי, נשוא החלטה זו, עמ' 3 "...מוסכם על הכל כי

בטרם יגזור את הדין יוודא בית המשפט שהודיית המבקש/הנאשם מבוססת על הבנתו המלאה את משמעויות ההסדר, וכן יוודא כי ההודיה נמסרה מרצון חופשי ובידיעתו של המבקש/הנאשם כי בית המשפט אינו מחויב בקבלת ההסדר תוך הבנת התוצאות המשתמעות מכך... "ראה ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל פד"י נז" (1) 596, 577 (ההדגשה שלי - ר.ו.). כאן טרם הגיע מועד הטיעון לעונש טרם הוצג ההסדר וטרם ניתן גזר דין.

אשר על כן, לאור האמור נדחה דעתי כי ההקראה כדין בוצעה.

משקל המייל ומשמעותו

1. בפרוטוקול מיום 20.3.18 בחקירתו של המבקש/הנאשם, ב"כ המבקש/הנאשם בקש להגיש מייל אשר לכאורה שלח המבקש/הנאשם לדודו ותומך במצבו הנפשי שהיה ביום 18.5.17.
2. המשיבה/המאשימה התנגדה להצגתו בטענה שהמייל מכיל מלל רב ואין דעת אם עבר עריכה ומתי בדיוק נשלח; מה גם שדודו של המבקש/הנאשם לא נמצא בבית משפט על מנת לאשר או להכחיש ואף לא הוגש תצהיר מטעמו.
3. לצין כי, המבקש/הנאשם לא הביא עימו מחשב נייד להוכחת מועד שליחת המייל אלא אך דף מודפס, ואף לא תמך בקשתו בתצהיר מטעמו ומטעם דודו המתייחס למייל.
4. המייל נשלח לכאורה 17 ימים לאחר הדיון.
- אדם שנתון במצב נפשי מורכב לא מחכה 17 ימים לכתיבת המייל ובוודאי שפער הזמנים פוגע באותנטיות בדבר ההתרחשויות בדיון וקודם לו.
5. עו"ד בן עמי ז"ל (הסנגור הראשון) נפטר ביום 7.8.17, המייל נשלח לכאורה ביום 4.6.17. מדוע לא פנה המבקש/הנאשם לסנגור הראשון?! מדוע לא הפנה את המייל אליו? ככל ולא סמך עליו מדוע לא פנה מיד לעורך דין אחר?!
6. מדוע הסנגור השני על אף המייל לכאורה הותיר ההודאה על כנה?!
- ככל והודאת הסנגור השני לא היתה על דעת המבקש/הנאשם מדוע לא הגיש נגדו תלונה ללשכת עורכי הדין, או תביעת רשלנות והסתפק באמירה, בלשון רפה, כי זה לא היה על דעתו.
7. בתשובתו של המבקש/הנאשם בחקירתו מיום 20.3.18 היה חשוב לו **להדגיש** כי המייל נכתב "בשפה פשוטה וברורה ולא משפטית מבלי לחשוב על כל מילה שהוא כותב". מדוע היה לו כה חשוב להדגיש זאת?
- במייל לכאורה, מצוין כי המבקש/הנאשם הינו חייל שתרם רבות למדינה במשך חייו ועל אף תאונת הדרכים המשיך להתנדב בצה"ל דבר יפה כשלעצמו אך מדוע יש לצין דבר זה במייל לדודו, שיועד פרטים אלה קרוב לוודאי. במה תורמת אמירה זו אם לא במחשבה תחילה של הגשת מייל זה לבית המשפט?!
8. במייל לכאורה כותב המבקש/הנאשם את מספר הנייד שלו בסוף המייל. האם לדודו שכל כך קרוב לו לטענתו, ולו בלבד החליט לשלוח את המייל ולא לעורך דינו, אין את מספר הטלפון הנייד שלו (המבקש/הנאשם)?

אשר על כן, המבקש/הנאשם לא הצליח להרים הנטל הנדרש למתן משקל כלשהו למייל, שכן לא הוכיח את אמיתותו באמצעות הצגת מחשב נייד ממנו נשלח המייל, לא הומצא תצהיר שלו ולא של דודו, מספר הטלפון המתנוסס על המייל

שעה שהוא נשלח לאדם קרוב לו, מעלה תמיהות, אין הסבר מדוע לא נשלח מייל לעורך הדין, אם לא לסנגור הראשון לעו"ד אחר.

יסוד לחץ/פחד

1. על פי הפסיקה גם כשנאשם טוען כי הודה באשמה מאחר והתובע נתן לו להבין כי אם לא יודה יוטל עליו עונש חמור יותר, ומשכך חתם לטענתו על הסדר טיעון מתוך פחד, נקבע כי לא די בכך כדי לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו. ראה ע"פ 945/85 פלוני נ' מדינת ישראל פד"י מא(2) 572.

כמו כן נקבע אף כי העובדה שמאן דהוא לרבות סנגור, נתן לנאשם להבין שאם לא יודה יוטל עליו עונש חמור יותר, לא די בה כדי לעורר ספק שמא לא הודה הנאשם באשמתו מרצונו ראה רע"פ 10705/05 מסיקה נ' מדינת ישראל.

2. "לחץ" הוא לא מושג אובייקטיבי אלא מושג סובייקטיבי גרידא, ראה רע"פ 4142/04 סמל (מיל) מילשטיין נ' התובע הצבאי.

כאן המבקש/הנאשם טען כי הלחץ התבטא בשלושה דברים: שינוי בעמדת הסנגור הראשון, יראה מעצם ההליך בבית המשפט ובכעסו של הסנגור הראשון עליו על שלא יצר קשר עם הנפגעות.

אין מחלוקת כי לא היה כל איום, סכנה לחיים, לחירות, לחופש שאנס את המבקש/הנאשם להודות.

3. גם אם נניח אפילו לטובת המבקש/הנאשם כי היה לחץ מצד הסנגור הראשון או השני או המשיבה/המאשימה, או שהמעמד בבית משפט הלחיצו, הרי שלחץ זה הסתיים מיד עם סיום הדיון; לפיכך לא ברור מדוע לא פנה מיד למחרת המבקש/הנאשם לסנגור הראשון, ובקש ממנו שיחזור בו מההודאה או לעורך דין אחר ומדוע כשפנה לסנגור השני, נותר דבק בהודאה?! האם גם הסנגור השני מעל בתפקידו?!

4. המבקש/הנאשם לא הגיש כל תלונה ללשכת עורכי הדין כנגד אף אחד מהסנגורים (לא הראשון ולא השני), ועל אף חלוף הזמן, ביטא את מצבו הנפשי לכאורה לראשונה רק בפני הסנגור השלישי (משקלו האפסי של המייל נידון לעיל).

סוף דבר

על פי החומר שבפני, לא שוכנעתי כי הבקשה לחזרה מהודאה באה מתוך פגם כלשהו בגיבוש הסדר הטיעון או מתוך אמונה כנה בחפותו של המבקש/הנאשם אלא כמהלך טקטי תוך ניצול מותו המצער של הסנגור הראשון ולצורך מטרה

אחת ויחידה והיא להשיג הקלה בעונש.

לא ניתן לתת למייל משקל להוכחת אמינותו ומועדו, שכן כאמור לא הובא המחשב לאימות מועד השליחה ועצם השליחה, לא ניתן הסבר לרישום מספר הטלפון הנייד במייל שמופנה לדוד, לא הומצא תצהיר מהדוד שקיבל לכאורה את המייל, הדוד לא הוזמן לחקירה, לא הוזמנה לחקירה תובעת ההסדרים, כמו גם התובעת ביום עריכת ההסדר ולא הוזמן עורך דין חקון לחקירה.

אשר על כן, הבקשה לא מעלה "נימוקים מיוחדים" לקבלתה ונחזית כבלתי כנה ועל כן, דינה להדחות.

קובעת לטיעונים לעונש בפני ליום 23.12.18 שעה 10:00.

המזכירות תזמן ב"כ הצדדים והמבקש/הנאשם.

נוכחות המבקש/הנאשם חובה.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשע"ט, 29 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.